

провидението съ трепетъ очаква твоитѣ разпореждания.

Камънарѣтъ си помислилъ:

— Много хубаво! тия хора ми знаятъ цѣната.

Слѣнцето, което отъ нѣколко дни пекло нетърпимо, изсушило всичко. Пятътъ билъ прахъ и на нашия Микадо било мъчно да го гледа и за това, като се обърналъ къмъ своя министъръ, който държалъ надъ него чадъра съ звънчетата, казалъ:

— Кажй на слѣнцето, че ми прѣчи. Неговото нахалство не ми харесва. Кажй му, че великиятъ японски императоръ му позволява да се скрие. Върви!

Първиятъ министъръ прѣдалъ чадъра на камергера и отишълъ да изпълнява дадената му заповѣдъ.

Той се завърналъ почти веднага, на лицето му се четѣло смущение.

— Великий заповѣдникъ на боговетѣ и хората, това е необяснимо! Слѣнцето се приструва, че ме не чува и продължава да свѣти върху пятъ съ сжщата ярка свѣтлина!

— Да се накаже!

— Разбира се, че такава дързостъ заслужава наказание, но какъ да го уловя, за да го накажа?

— Нима азъ не съмъ равенъ съ боговетѣ?

— Разбира се, великий Микадо, ти, най-малкото, си равенъ съ тѣхъ.

— Ти току-що ми говори, че за менъ нѣма нищо невъзможно. Ти или си ме излѣгалъ, или не искашъ да ми се подчинявашъ, или пъкъ лошо изпълнявашъ заповѣдта ми. Заповѣдвамъ ти слѣдъ петъ минути слѣнцето да бжде изгасено, или иначе слѣдъ десетъ минути главата ти ще бжде вземена. Върви!

Първия министъръ отишълъ и вече се не връщалъ. Камънарѣтъ билъ извънъ себе си и почервенялъ отъ ядъ.

— Хама че кучешка дързостъ е да бждешъ императоръ, когато трѣбва да се подчинявашъ на нахалността, каприза и безобразията на нѣкакво свѣтило. Ясно е, че слѣнцето е по-силно отъ мене. Азъ искамъ да стана слѣнце.

— Желанието ти ще бжде изпълнено, казалъ ан-